

2013. december 3-án egyeztető megbeszélést tartott a Hívatlanul Hálózat és a szakszervezetek (PSZ, PDSZ, OVSZ)

A meghívóban többek között ez állt: „Célunk egymás álláspontjának kölcsönös megértése, és egy esetleges konstruktív együttműködés lehetőségének megteremtése.”

Az alábbiakban szubjektív javaslatok és beszámolók olvashatók az eseményről. ill. az eseménnyel kapcsolatban.

Videó- és hangfelvétel készült (sajnos nagy része rosszul a hallható, a link itt:
<http://www.ustream.tv/recorded/41340557>

A Hívatlanul Hálózat egyik alapítója tőle független okból nem vehetett részt a megbeszélésen, ezért a következő levelet küldte el aznap reggel a két pedagógus szakszervezet vezetőjének

„Kedves Galló Istvánné, kedves Mendrey Laci!

Kettejüknek / kettőtöknek írt leveletem gesztusnak szánom a mai napra.

Azt gondolom, hogy attól, hogy az arctalan tömeg, amelyet roppant demokratikusan képviselni próbálunk a magunk különböző módján, látszólag vagy valóságosan elfogad valamit, ami szerintünk elfogadhatatlan, a mi jóváhagyásunk nem lesz igazolható, elég, ha XII. Pius és a Vatikán viselkedésére gondolunk a múlt század negyvenes éveiben. A tömeg félrevezethető. Ha hallgat, nem feltétlenül közönyös, csak tájékozatlan, fél, megfáradt, megviselt, hátrítja a szembenézést. Nem akarom a nácizmushoz hasonlítani a mai magyarországi helyzetet, Ungváry Rudolfot idézném, aki azt mondja, ez az ország ma nem fasiszta, de fasisztoid tüneteket mutat. És ha ezek a tünetek már az oktatásban is jelentkeznek, akkor ott tenni kell valamit, mert a kár lassan felmérhetetlen lesz.

Azokkal értek egyet, akik azt mondják, a tünetek enyhítése nem szünteti meg a betegséget. Radikális fellépésre volna szükség. Ugyanakkor értem az aggodalmat, érzem a (tanár)társadalom mozdíthatatlan lomhaságát. A szürkeséget, a félelmet. Hogy mindig rossz volt, és úgyse lesz jobb soha.

Mégis: ha a szakszervezetek megegyezhetnének valami minimumban, ha együtt szerveznének tájékoztatókat, beszélgetéseket iskolákban, ha egymással kötnének szilárd véd- és dacsövetséget, és csak utána tárgyalnának a hatalommal, talán volna remény. A demokrácia - mint azt Bibó is megírta - veszélyes dolog. Nekünk értéket is kell képviselnünk, miközben nem jelenthetjük ki, csak mi tudjuk, mi számít értéknek. El kell jutnunk a hallgatókhoz, válaszokat kicsiholni, bátorítani, segíteni. Ha kell, akár állást szerezni vagy jogi segítséget. Szándékom szerint ezért jött létre a Hívatlanul. Segíteni, összefogni, cselekedni. Mi nem veszünk részt semmilyen hatalmi játszmában, de a tájékoztatásban - a magunk szerény eszközeivel - szórólap, matrica, szacikkek, tüntetés, szónoksarok, országos összekötőhálózat szervezése - boldogan.

Kívánom, hogy a mai nap ne elsősorban a múltbeli hibákról szóljon, hanem arról, hogyan változtathatunk a nyilvánvaló rosszon együtt.

Szeretettel küldöm üdvözlétemet:

Lázár Júlia

Szekszárdi Júlia beszámolója: „Egészen higgadt volt a hangulat egy darabig, de sajnos, a szakszervezeti vezetők a végén majdnem egymásnak estek, sok volt az indulat, a személyes sértettség. Ezzel együtt örülünk, hogy legalább azt elértük, hogy leüljenek egymással. Annyira más elvek (nem is első sorban politikai) alapján működik a PDSZ és a PSZ, hogy képtelenek együttműködni, pedig a célokat azonosnak vallják. A PSZ saját bevallása szerint a saját tagságának akar megfelelni, onnan kapja a megbízatását, a PDSZ fel látszik vállalni a teljes pedagógustársadalom ügyét, de nincs mögötte nagy létszámú tagság. Lehet, hogy hiába reménykedünk egy egységes érdekképviseletben, nekünk magunknak kell megoldani saját érdekérvényesítésünket. Abban viszont teljes volt az egyetértés, hogy a pedagógusok tömeges mozgósítása szinte lehetetlen. Nem csupán azért, mert vannak közöttük Fidesz szimpatizánsok, hiszen a Fidesz tagjai sincsenek megelégedve az oktatáspolitikával. A pedagógusokat nem csak az indokolt vagy indokolatlan félelem gátolja a cselekvésben. Nagyon sokan közülük tájékozatlanok, hagyják, hogy történjenek velük a dolgok, és ha személyesen is éri őket valami kellemetlenség, legfeljebb siránkoznak egy nagyot. A politikát pedig az ügy nem érdekli (és ez érvényes a jelenlegi ellenzékre is.) Igaza volt Mendrey Lacinak: e pedagógusok mint szavazói réteg nem jönnek számításba, az oktatáspolitikát nyugodtan át lehet ruházni a kisebbik kormányzó pártra, az meg ennyire képes, ezt akarja, és nem tekinti tárgyaló partnernek a szakszervezeteket. A PSZ szándéka, hogy tárgyalópartner kíván maradni, indokolható. De az is egyértelmű, hogy ezek a tárgyalások formálisak, a felszín karcogatják. És hogy a kormányzatban nem lehet bízni, azt remekül példázza Klinghammer esete, aki még bízott abban, hogy megmentheti a felsőoktatást. És hová jutott? A Nemzeti Pedagógus Kar ügyében a PSZ az Alkotmánybírósághoz fordult, joggal. De mint tudjuk, ebben a pillanatban se alkotmány, se működőképes Alkotmánybíróság, tehát ezen az úton sem kecsegtet sok remény. Marad(na) a pedagógusok ellenállása, pl. a NPK bojkottja. Próbálkozunk, és próbáljuk nem feladni. Talán mégsem kellene feltartott kézzel önként menni a vágóhídra. Ez az oktatáspolitikai szakmai szempontból védhetetlen, de azért keresztülviszik, és majd megmagyarázzák a romló PISA eredményt is. Természetesen a BUKOTT BALOLDAL műve. Olyannyira tönkretették az országot, hogy a mérésekben ez érezteti a hatását. Elfelejtik, hogy a szövegértés, hála a kompetencia alapú fejlesztésnek, az 2009-ben még javulóban volt. Vajon miért esett vissza az is? Hosszú ez egy kommentnek, de muszáj volt leírni a tegnapi naptól ösztönözve. És reménykedjünk abban, amit annyira sulykolnak: **MAGYARORSZÁG JOBBAN TELJESÍT!**”

Utólagos hozzászólás Szöllősy-Sebestyén Andrásról:

Kár, hogy Galló Piroska és Mendrey Laci (minthogy most már személyesen is ismerem, hadd szólítsam én is így őket) máig is csak azon tud vitatkozni, sőt veszekedni, hogy akkor melyiküknek volt vagy nem volt igaza, holott azóta sok minden történt, aminek következtében kiderült, hogy akkor mindkettejüknek egyformán igaza volt vagy sem; most viszont egyiküknek sem lehet igaza, csakis a kormánynak, ha nem tudnak ezen az egészen túllépni, és megakadályozni, hogy a mindannyiunk által borzalmasnak (bár talán nem egyformán borzalmasnak) tartott köznevelési törvényből az is életbe lépjen, amit a kormánynak még nem sikerült keresztülerőltetnie.

Ezek közül talán nem az egyetlen, de az egyik legfontosabb és legveszélyesebb a „Nemzeti Pedagógus Kar” felállítása. Ennek útjába reálisan sem tárgyalásos úton, sem egy időben megszervezett pedagógus sztrájkjal nem tudunk akadályt állítani – de egy jól szervezett bojkott meghirdetésével igen! Ez viszont csak akkor sikerülhet, ha mindegyik fontos szakszervezet mellé áll, különben azok sem mernek majd részt venni benne, akik felismerték a Kar felállításában rejlő összes veszedelmet. Ha ellenben minden szakszervezet és lehetőleg minden civil pedagógus szervezet vállalja a részvételt, akkor csak a Fidesz—KDNP kormányzathoz leglojálisabbak fognak kimaradni belőle, ha mindazokkal, akiknek a keresetük nem nőtt vagy csökkent, akiknek munkaterhei megnőttek és túlmunkáját ezen túl nem fizetik meg, akiknek pályáját és teljesítményét a besorolással lenullázták, akiknek a tankönyvellátás és általában a tanügyigazgatás szervezetlensége súlyosan rontotta a munkakörülményeit stb., sikerül megértetnünk, hogy ez az utolsó pillanat és lehetőség, hogy a „Nemzeti Pedagógus Kar” felállítása előtt különösebb egzisztenciális kockázat nélkül változtassanak valamit a Köznevelési Törvény őket (is) sértő valamely paragrafusán. Ebben politikai pártállástól függetlenül mindannyian egyetérthetünk – de ha a Pedagógus Kar potenciális tagságának 20-25 (vagy akár kisebb százaléka) bojkottálja a részvételt, a Kar felállítása már akkor sem éri el a célját! Ha pedig az összes szakszervezet megígéri, hogy melléjük áll, akkor a bojkott résztvevőinek még az esetleges megtorlástól sem kell félniük.

Tisztelt szakszervezeti vezetők! Ez egy konkrét keresztülvihető javaslat, világos céllal és megfelelő eszközzel, még éppen hogy időben, csak tessék szíves lenni megszervezni! (A civileknek erre még nincs lehetőségük és kapacitásuk, de ha sokat tetszenek tétovázni, majd az is lesz, csak akkor már késő!)

2013. december 4.

Szöllősy-Sebestyén András
(Hívatlanul hálózat)

Komjáthy Anna beszámolója: „Az asztalnál Gallóné, Somogyi László, Mendrey és Tollner ültek. Puskás Aurél moderálta a beszélgetést. Szüdi János is ott volt, de ő félig-meddig közönségként, bár Gallóné többször szólásra kérte. Én mindig híve voltam és vagyok az összefogásnak, de a Kollektív Szerződés aláírása után – melyről ugye utólag szereztünk tudomást – nem sok jövőt jósoltam a dolognak. Ennek ellenére elmentem.

Tulajdonképpen egy nagy összeveszésnek lehettek tanúi a jelenlevők. Mint ahogy várni lehetett, a januári megállapodás aláírása, illetve a PDSZ kritikája a dologgal kapcsolatban, volt a kezdő kör.

Én természetesnek tartom, hogy a PDSZ az együttműködés érdekében sem hajlandó visszavonni azt a véleményét, hogy a kormánnyal kötött megállapodás vállalhatatlan (hiszen ezért nem vállaltuk annak idején, hogy aláírjuk). Az is említésre került, hogy azzal, hogy az aláírás előtt kiléptünk a sztrájkbizottságból, lehetővé tettük, hogy a másik 3 szakszervezet aláírhasa (t.i. ha nem lépünk ki, de nem írjuk alá, akkor nem lett volna lehetséges, hogy ők aláírják) Ez végül is egy gesztus volt a PDSZ részéről.

Igazunk lett. A Kollégáknak nem 22 órájuk van. Ezt a jelenlevők nagy többsége állította, szemben Gallónéval, aki szerint a 22 órát betartották. Aztán volt ott egy hölgy, aki még azt is mondta, hogy törvénymódosítás is szerepel a megállapodásban. Kár, hogy Mendrey Laci nem olvasta fel a megállapodás szövegét, amiből kiderült volna, hogy ez nem igaz. G. Pirooska folyamatosan azt hangsúlyozta, hogy mi lejáratjuk őt. Gondolom azért, hogy minket lehessen okolni, mert sokan kiléptek a PSZ-ből a megállapodás aláírása miatt, és az utóbbi időben már a saját tagsága is támadta.

Szóval úgy tűnik, hogy az együttműködés csak akkor lehetséges, ha mi elfogadjuk, hogy a megállapodás jó, a tanároknak sok haszna származik belőle. Ebből viszont az következik, hogy szépen csendben kell maradni. A PSZ arra hivatkozott, hogy nekik nagyon naprakész adataik vannak az intézményekből, senki nem akar harciaskodni. A PSZ vezetői ugyan egyáltalán nem értenek egyet azzal, ami az oktatásban történik, de hát ez van. A tanárok már csak ilyenek, nem akarnak sem demonstrálni, sem sztrájkolni, sőt meg vannak elégedve. És azért is jó a megállapodás meg a most aláírt KSZ, mert egy csomó előnyük származik belőle, úgy, hogy nekik nem kellett érte tenniük semmit. Az előbbi szöveg idézet volt Pirooskától. Egyébként ennek néhányan hangot is adtak a teremben volt egy PSZ „frakció” az utolsó két sorban.

Viszont egy egészen elképesztő dolog hangzott el (sajnos nem kapott elég hangsúlyt, elsiklott felette a közönség) Mendrey Laci a vita hevében elmesélte, hogy nem sokkal a megállapodás aláírása után, mindketten bent voltak valamelyik tévében, és kifelé jövet megkérdezte Gallóné Pirooskát, hogy ha majdnem ugyanaz a véleményük a dolgokról, akkor miért is írta alá, és erre Gallóné azt válaszolta, hogy azért, mert nekik (PSZ) már 2011 óta együttműködési megállapodásuk van az EMMI-vel. Én becsuktam a szemem ijedtemben, mert azt hittem, hogy Pirooska rettenetes botrányt fog rendezni, ekkora rágalmazás hallatán. De nem! Kissé kényszeredetten, de elég nyugodtan először szemrehányást tett, hogy egy magánbeszélgetésben elhangzottakat, miért kell nyilvánosságra hozni. Majd azt mondta, hogy egyébként a dolog igaz, és miért ne köthettek volna megállapodást, mint reprezentatív szakszervezet a minisztériummal. A szakszervezetnek ez a dolga. Arról nem tett említést, hogy miért is nem szólt erről a megállapodásról, amikor a sztrájkbizottság megalakult.

A közönség nem tulajdonított ennek a közjátéknak jelentőséget.

Nagyon szerettek volna valami együttműködési kinyilatkoztatást hallani. Mendrey Laci ekkor tett egy ajánlatot. Állapodjanak meg abban, hogy együtt csinálnak egy országos turnét, melynek keretében felvilágosítják a pedagógusokat arról, hogy milyen negatív dolgok várhatóak, ajánlatára heves visszautasítás volt a reakció, és az a vád, hogy direkt azért jött az ajánlat, mert az tudható volt, hogy ő vissza fogja utasítani és akkor majd jól meg lehet őt ezzel támadni (még az is elhangzott, hogy az ő megbuktatása a cél). Majd azt mondta, hogy nekik más módszereik vannak. Pl. A Pedagógus Kar ügyében AB-hez fordultak. Nekem gyanús volt ez, mert úgy emlékeztem, hogy egy ideje csak érintett magánszemély fordulhat, Állampolgári Jogok Biztosa és megfelelő számú parlamenti képviselő, ezért fordultunk mi nyáron a Szabó Mátéhoz. Felhívtam Nyitray Károlyt, hogy jól emlékszem-e. Megnyugtató, hogy jól emlékszem. Ezután megkértem valakit, kérdezzen rá, mi is van ezzel a beadvánnyal, befogadta-e az Alkotmány Bíróság, de Szüdi Jánosnak passzolta a választ, aki szintén kitért.. Azt mondta, hogy még nem tudják.

Ez után egy tanár feltett egy egészen konkrét kérdést. Amennyiben a Hívatlanul hálózat országos bojkottot szervez a Nemzeti Pedagógus Kar ügyében, a szakszervezetek ebben segítenek-e.

A bojkott arra irányulna, hogy a pedagógusok tagadják meg a Kar létrehozásában való részvételt. Ne jelöljenek, ne hagyják magukat jelölni a különböző testületekbe, bizottságokba, ne szavazzanak, tehát mutassák meg, hogy ők nem tagjai ennek a valaminek, akkor sem, ha bele volt írva az átsorolásukba. Erre Gallóné azt mondta, hogy nem hiszi, hogy a PSZ tagjai egyetérténeken azzal, ha PSZ vezetése ebben részt venne, mert egyrészt sok a kormánypárti tagjuk (ez szerintem nem igaz, nekünk több), másodsor pedig nem lenne helyes, ha a PSZ tagok távol maradnának, mert akkor azok lesznek a KAR tisztségviselői, programjának megalkotói, akik nem vesznek részt a bojkottban.